

Arrest

nr. 174 042 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 5 maart 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 10 juni 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een derde maal de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 24 maart 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 29 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op 30 november 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer S.(...), N.(...), geboren te Rouiba, op 11.05.1977, onderdaan van Algerije, Alias : N.(...) S.(...) , 11.05.1977, Algerijn; H.(...) O.(...), 11.05.1985 te Marrakech, Marokkaan wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
De beslissing tot verwijdering van 29.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan :

*-diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, feit waarvoor hij op 25.02.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden,
-gewone diefstal als mededader, feit waarvoor hij op 18.02.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden,
-diefstal met braak, inklimming of valse sleutels als mededader, poging tot misdaad, feit waarvoor hij op 30.10.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar (6 maanden effectief),*

Gezien het winstgevende en, herhaaldelijke karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene en de afwezigheid van enige wil tot verbetering van zijn gedrag, motiveren de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

Op 28 november 2014 is de verzoekende partij gerepatrieerd naar Algiers.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 1(§ 1)1;*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzaken de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2°, en 57/6/3 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de synthesesemorie en indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een synthesesemorie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoekende partij, die daarom heeft verzocht, *“over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”*

Artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie, *“zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”*.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn opdat de Raad uitspraak zou kunnen doen op basis van de synthesememorie. Indien de wetgever immers enkel zou hebben gewild dat de synthesememorie binnen de voorgeschreven termijn werd ingediend, had hij in het zesde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet de woorden *“zoals bedoeld in het vijfde lid”*, achterwege gelaten. Blijkens het gebruik van die woorden is het duidelijk niet voldoende dat verzoekende partij louter door het tijdig indienen van een synthesememorie blijk geeft van haar volgehouden belangstelling om de vernietiging van de aangevochten beslissing na te streven, maar moet die memorie inhoudelijk ook nog overeenstemmen met het bepaalde in het vijfde lid van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, met andere woorden de aangevoerde middelen samenvatten. Het begrip *“samenvatten”* wordt volgens vaste rechtspraak van de Raad van State gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 16 september 2014, nr. 228.370).

De sanctie dat de Raad, ook wanneer verzoekende partij tijdig een niet-wetsconforme synthesememorie neerlegt, het ontbreken van het vereiste belang dient vast te stellen blijkt derhalve zonder meer direct en ondubbelzinnig uit de tekst van de wet.

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt overigens expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel in het verzoekschrift uiteenzet waarom de verwerende partij één van de basisprincipes van het strafrecht geschonden heeft en waarom de verzoekende partij meent dat zij geen gevaar voor de openbare orde vormt. In het eerste middel in de synthesememorie stelt de verzoekende partij echter dat de verwerende partij op bijna automatische wijze een inreisverbod van acht jaar oplegt. Zij betoogt dat verwerende partij ook een inreisverbod van

zes of zeven jaar had kunnen opleggen en niet motiveert waarom zij hiervoor niet gekozen heeft. Het lijkt er op dat het eerste middel een nieuwe wending heeft gekregen in de synthesesamenvatting.

Op de terechtzitting wordt aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd of het eerste middel een nieuwe wending heeft gekregen. De raadsman van de verzoekende partij antwoordt dat het eerste middel verder is uitgewerkt geweest en dat het tevens een repliek bevat op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. De raadsman van de verzoekende partij concludeert met te stellen dat de Raad hierover zal oordelen.

Met dit betoog wordt niet aangetoond dat het eerste middel louter een samenvatting en antwoord op de nota zou zijn. De Raad stelt vast dat het eerste middel een nieuwe wending heeft gekregen in de synthesesamenvatting. Dit is in strijd met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is derhalve onontvankelijk. Het beroep zal enkel ten aanzien van het tweede middel ten gronde worden behandeld.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek en van de materiële motiveringsplicht.

4.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt in de synthesesamenvatting:

“Samenvatting:

Verzoekende partij meent dat artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet slechts in werking trad op 25 februari 2012 waardoor dit artikel niet kan worden toegepast op criminele feiten gepleegd voor die datum.

Er moet immers van uit gegaan worden dat artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet een norm is met onmiddellijke werking; een norm dus die rechtsgevolgen vastknoopt aan rechtsfeiten die zich voordoen VANAF de inwerkingtreding van de norm. Ter zake kan verwezen worden naar P. POPELIER, Toepassing van de wet in de tijd (A.P.R. 1999, 39).

De retroactieve werking die de thans bestreden beslissing toekent aan artikel 74/11, §1, lid 4 Vreemdelingenwet strijdt dus met artikel 2 BW en het daarin geformuleerde retroactiviteitsverbod en ook met de tekst van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet aangezien daar geen enkele indicatie in terug te vinden is dat dit artikel retroactieve werking zou hebben.

In diezelfde zin strijdt de bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht: aangezien het juridisch motief van de beslissing een gevolg is van een verkeerde oefening rond de temporele werking van de wet; zijn de juridische motieven die de thans bestreden beslissing schragen, ipso facto oneerbaar.

Uiteenzetting verwerende partij:

Verwerende partij stelt dat de wet van 19 januari 2012, die artikel 74/11 aan de Vreemdelingenwet toevoegt, geen overgangsmaatregelen voorziet. Waardoor deze nieuwe wet onmiddellijk toepasselijk is, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond.

Replik:

Verzoekende partij volhardt in haar middel.”

4.1.2. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet pas in werking trad op 25 februari 2012 en betoogt dat deze bepaling dus niet kan toegepast worden op criminele feiten die gepleegd zijn geweest voor die datum. Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet kan enkel rechtsgevolgen vastknopen aan rechtsfeiten die zich voordeden vanaf de inwerkingtreding, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij betoogt dan ook dat het inreisverbod is opgelegd in strijd met artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

“De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht.”

Zoals de verzoekende partij aangeeft, werden de bepalingen inzake het inreisverbod in de Vreemdelingenwet bij de wet van 19 januari 2012, die in werking trad op 27 februari 2012, ingevoegd. Deze wet bevatte geen overgangsmaatregelen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet geenszins retroactief toepast in de *in casu* bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Immers werd de verzoekende partij op 29 november 2013, en aldus na de inwerkingtreding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een inreisverbod opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet daar zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. Om dit te staven verwijst de verwerende partij naar de criminele feiten van de verzoekende partij die dateren van voor 27 februari 2012.

De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij bij het beoordelen van het feit of zij actueel al dan niet een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, geen rekening kon houden met de reeds opgelopen veroordelingen, ook deze van voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 19 januari 2012. Het inreisverbod heeft geen duur van acht jaar omdat de verzoekende partij in het verleden, en voor de inwerkingtreding van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, criminele feiten heeft gepleegd. Wel wordt acht jaar opgelegd omdat de verwerende partij de verzoekende partij een ernstige bedreiging acht voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij verwijst hierbij naar de criminele feiten, maar ook naar het winstgevend en het herhaaldelijk karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij om te concluderen dat zij een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde. Het komt geenszins kennelijk onredelijk voor om, ter staving van het actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, te verwijzen naar de verschillende veroordelingen die de verzoekende partij reeds heeft opgelopen.

De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing, door de verwijzing naar strafrechtelijke feiten en veroordelingen van voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 19 januari 2012 waarbij artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, laatstgenoemde bepaling, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek of de materiële motiveringsplicht schendt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS